

ostrý kámen. Právě tento případ uvádějí motivy vládního návrhu k zákonu o provozu silostrojů výslovně jako vnitřní náhodu, která spočívá v povaze a v způsobu silostroje a není vyvíňovacím důvodem. Ručí proto řidič za škodu žalobci způsobenou podle § 1 odstavec 1 zákona o provozu silostrojů.

Čís. 11724.

Starosta města Prahy jest zodpovědným ze své úřední činnosti, ať jako primátor nebo předseda magistrátu, j e n o b c i, nikoliv i třetím osobám.

(Rozh. ze dne 3. června 1932, Rv I 683/31.)

Žaloba, již se domáhala žalobkyně na primátora a předsedovi magistrátu hlavního města Prahy náhrady škody, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů :

Jest se především zabýváti námitkou nedostatku pasivní legitimace, neboť na jejím rozřešení jest závislým i osud rozepře. Žalobkyně, která se domáhá náhrady škody na žalovaném jako primátoru a předsedovi magistrátu hlavního města Prahy, uvedla k odůvodnění žalobního nároku, že magistrát hlavního města Prahy jako stavební úřad vydal příkaz protiprávní a protizákonný, na jehož základě byl zbořen přístavek při domě č. p. 194, v němž měla žalobkyně smíšený obchod, čímž prý byla připravena o obchodní místnost a o zdroj výživy a výdělku, a byla jí tak způsobena škoda, za niž jest práv žalovaný, který jako primátor hlavního města Prahy měl za povinnost držeti ruku nad policií co do staveb a nad řádem stavebním, ručí tak za škody způsobené při obstarávání těchto věcí a odpovídá kromě toho jako předseda magistrátu za jeho protiprávní a nezákonný rozkaz ke zbourání přístavku, neboť měl nařízení to sistovati, prozatím nevykonávati a žádati, by městská rada rozhodla, může-li se nařízení to vykonati, či nemůže. Podle tohoto přednesu vznikl prý žalobkyni nárok jí uplatňovaný z protiprávní, z nezákonné prý ú ř e d n í č i n n o s t i žalovaného jako primátora hlavního města Prahy a předsedy magistrátu tohoto města. Žalovaný není tudíž žalován jako soukromá osoba, která jako taková zavinila protiprávním jednáním škodu žalobkyně, nýbrž jest žalován ve svém postavení veřejnoprávním jako primátor a předseda magistrátu právě pro svou činnost veřejnoprávní. Z toho vyplývá, že jest otázku, zda se dopustil žalovaný v této činnosti protiprávního činu a komu jest z jeho následků zodpovědný, řešiti podle předpisů práva veřejného, totiž obecního řádu hlavního města Prahy, jichž se ostatně i žaloba dovolává k odůvodnění svého nároku. Pokud jde o činnost žalovaného jako bezprostředního představeného magistrátu (§ 140 obec. řádu pražského), ustanovuje § 141 (uved. řádu), že starosta odpovídá z toho, kterak magistrát a pomocní úřadové konají své práce, a § 147 (uved. řádu), že

starosta má pod svým odpovídáním právo nálezy magistrátu sistovati a věc, týká-li se působnosti samostatné, vznést na městskou radu. Pokud jde o činnost žalovaného jako primátora, ustanovuje § 36 (uved. řádu), že jest obec zastoupena ve svých záležitostech sborem obecních starších, v jichž čele jest starosta, a § 137 (uved. řádu), že má starosta právo i povinnost, domnívá-li se, že usnesení městské rady působí obci podstatnou škodu, vykonání jeho zastaviti, a konečně § 81 (uved. řádu), že policii stavební má obec. Z ustanovení těch, zejména §§ 141, 147 a 137, vyplývá, že jest starosta odpovědným ze své úřední činnosti, ať již ji vykonává jako primátor neb předseda magistrátu, leč otázku, komu odpovídá z této činnosti, lze odpověděti podle smyslu těchto předpisů jen tak, že odpovídá toliko osobě, kterou v obojí funkci zastupuje, totiž obci (§ 36). Že jest tomu tak, vyplývá i z obdobného ustanovení § 66 (obecního zřízení pro Čechy), v němž jest výslovně ustanoveno, že starosta odpovídá ze svého úředního jednání obci, případně také vládě, v přenesené působnosti. Názor, že žalovaný odpovídá podle předpisů obecního řádu pražského ze své úřední činnosti jako starosta a předseda magistrátu, z níž jedině odvozuje žalobkyně uplatňovaný nárok, i osobám třetím, nemá v předpisech těch opory. Námitka nedostatku pasivní legitimace na straně žalovaného jest tudíž odůvodněna. Bylo proto již z tohoto důvodu odepřítí oprávnění žalobnímu nároku.

Čís. 11725.

Měla-li kupní cena ujednaná v anglické měně býti kryta směnkami ve švýcarské měně podle kursu 25.22 (zlatá parita), kupitel mohl však platiti kupní cenu i v librách a neměl nésti škodu z toho, kdyby anglická měna, kterou si opatří, klesla pod paritu smlouveného krytí ve švýcarské měně, — šlo risiko poklesu kursu anglické měny na vrub prodatele a kupitel byl oprávněn platiti buď částkou liber podle faktury nebo tolika švýcarskými franky, kolik odpovídalo anglickým librám podle faktury bez ohledu na kurs libry.

Anglické libry nestaly se pro zrušení zlatého standardu jinou měnou, šlo jen o pokles měny.

Ujednání rozhodčího soudu nezakládá nepřipustnost pořadu práva, nýbrž nepřislušnost řádného soudu, k níž nelze hleděti z úřadu, nýbrž jen k námitce. Žalobce, jenž sám podal žalobu u řádného soudu, nemůže namítati, že jest příslušný rozhodčí soud, a nemůže brániti žalovanému, jenž nevznese námitku nepřislušnosti řádného soudu, by se nebránil ve věci tím, čím by se mohl brániti u rozhodčího soudu.

(Rozh. ze dne 3. června 1932, Rv I 687/32.)

Proti směnečným platebním příkazům na zaplacení 980.95, 2433, 2873 a 1509.15 šv. franků s přísl. namítla žalovaná firma, že strany učinily dohodu, jakž z korespondence vyplývá, že žalovaná jest oprávněna směnky dané žalující straně, třebaže zněly na švýcarské franky, propláceti v anglických librách a že žalující strana vzala na se risiko případných kursovních ztrát a diferencí a že se proplácení směnek mělo díti v kursu 1 £ = 25.22 šv. franků, takže sporné směnky byly poukazem